

nýbrž je to tak jednoduchý úkon, že nelze spatřovati zavinění osob, odpovědných za provoz autobusu, v tom, že nebrání po případě že neučiní opatření zabraňující třetím osobám, zejména cestujícím v zavírání autobusových dveří při nastupování cestujících pře jízdou. Nelze také shledávati použití třetí osoby (cestujícího) k provozu autobusu v tom, že žalovaný trpěl, aby ona osoba zavřela autobusové dveře, pokud autobus stál na stanovišti, ježto pouze tímto trpěním nebyla ještě dána najevo vůle žalovaného jako osoby odpovědné za provoz, aby bylo třetí osoby užito při vykonávání služby souvisící s provozem. Pouhé trpění takovéto činnosti cestujících, kteří zavírají dveře autobusu, buď z ochoty, nebo ze zvyku zavírají za sebou dveře, nebo z jiných důvodů, nelze vykládati tak, že odpovědné osoby za provoz autobusu již tím pověřují cestující k úkonům souvisící s provozem. Z toho, co vyloženo, nelze usuzovati na nějaké zavinění žalovaného při zacházení s motorovým vozidlem ani s hlediska předpisu zákona o jízdě motorovými vozidly č. 81/1935 Sb. z. a n., ani s hlediska občanskoprávních předpisů (§§ 1295 a násl. o. z. o.). Není tudíž dovolání odůvodněno.

Čís. 17232.

Není-li něco jiného ujednáno, není spoluvlastník domu pouze z důvodu svého spoluvlastnictví oprávněn, aby s á m požadoval na nájemníkovi část nájemného připadající na jeho spoluvlastnický podíl; pro uvedené oprávnění nemá právního významu pouhé jednostranné prohlášení spoluvlastníka, že nesouhlasí se správou domu druhým spoluvlastníkem, jenž dosud vybíral nájemné se souhlasem všech spoluvlastníků, když nájemník s ním nesouhlasil.

(Rozh. ze dne 16. února 1939, Rv I 2092/38.)

Srov. rozh. č. 4515 Sb. n. s.

Žalovaná najala byt v domě č. p. 311 v P. za smluvené čtvrtletní předem splatné nájemné 1.500 K. Spoluvlastníky domu byli žalobkyně a František W., každý jednou polovicí. František W. sice spravoval společný dům s vědomím žalobkyně od roku 1924, avšak žalobkyně zmocnění k správě společného domu odvolala. Ježto žalovaná zaplatila celé nájemné za říjnové čtvrtletí 1937 Františku W., přes to že žalobkyně ji před tím vyzvala, aby zaplatila žalobkyně polovici nájemného, domáhá se žalobkyně na žalované zaplacení 750 K s přísl. **S o u d p r v é s t o - l i c e** uznal podle žaloby, kdežto **o d v o l a c í s o u d** zamítl žalobu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jednotlivý spoluvlastník společné věci není všeobecně oprávněn samostatně nakládati s užitky společné věci na ten způsob, že prostě vybere hrubé užitky ze svého podílu, nestaraje se o náklady vynaložené

na správu společného majetku a o břemena, která na něm vážnou (§§ 839, 840 obč. zák., srov. rozh. č. 4615 Sb. n. s.). V souzeném případě neopravňuje tudíž žalobkyni její spoluvlastnictví k domu, v němž bydlí žalovaná jako nájemnice, s a m o o s o b ě ještě k tomu, aby proti ní zažalovala podíl nájemného na žalobkyni připadající, není-li dokázáno, že mezi ní a žalovanou vznikl obligační poměr, který by ji opravňoval požadovati určitou část nájemného přímo na žalované nájemnici a který by naopak žalovanou zavazoval, aby platila nyní část nájemného žalobkyni. Tento předpoklad žalobkyně nedokázala. Pouhé její vyzvání, aby žalovaná — která do té doby platila celé nájemné z bytu jí obývaného druhému spoluvlastníku domu Františku W., jenž spravoval společný dům s vědomím žalobkyně a vybíral nájemné, jež pak se žalobkyní vyúčtoval, — zaplatila za IV. čtvrtletí roku 1937 polovinu nájemného připadající na žalobkyni přímo jí, ježto prý František W. není oprávněn spravovati její polovinu domu, nemohlo jako jednostranný projev žalobkyně založiti takový obligační poměr se žalovanou, když žalovaná s tím nesouhlasila (§ 861 obč. zák.). Nebylo-li tu však takového obligačního poměru mezi stranami rozepře, nemůže se žalobkyně k odůvodnění svého žalobního oprávnění a žalobního nároku s úspěchem dovolávati ustanovení §§ 888 a násl. obč. zák. o společných závazcích nebo oprávněních.

Čís. 17233.

Jestliže v základní rozepři jednal a rozhodl samosoudce (§ 7 a) j. n.), přísluší samosoudci též jednání a rozhodnutí o žalobě o obnovu, nehledíc na to, zda jednání a rozhodování se omezuje jen na otázku důvodu a přípustnosti obnovy, nebo zda řízení to bylo spojeno s jednáním ve věci hlavní, a zda šlo v základní rozepři o nároky majetkoprávní nebo statusové.

(Rozh. ze dne 17. února 1939, R II 16/39.)

V řízení o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala obnovy rozlukového sporu, rozhodl soud první stolice (samosoudce) k námitce žalovaného, že věc projedná a rozhodne samosoudce. Rekursní soud změnil napadené usnesení tak, že věc projedná a rozhodne senát. Důvod y: Jest ovšem správné, že v Neumannově Komentáři k c. ř. s. je při výkladu § 532 c. ř. s. vysloven názor, že řízení o žalobách o obnovu zůstává stejné jako v hlavním procesu, ale tato zásada jest míněna a vztahuje se na řízení, pokud příslušnost soudu jest závislá na hodnotě sporného předmětu. Jinak jest tomu však v souzené rozepři, kde jest podána žaloba na povolení obnovy rozepře rozlukové, u níž není rozhodující ocenění předmětu sporu. A v tom směru nutno poukázati na ustanovení § 533 c. ř. s., podle něhož se vztahují na řízení o žalobách o obnovu, pokud se jedná toliko o řešení otázky přípustnosti obnovy, tedy o řízení tak zvané *judicium rescindens*, předpisy, které platí pro soud a pro instanci mimo případ žaloby o obnovu, tedy předpisy v první